

[E. Friis.]

Men desforuden har en anden, om muligt endnu uhyggeligere Form for ulovligt Natteliv haft Eksistensbetingelser, og det er Smugkroerne. Jeg ønsker i denne Forbindelse at sige, at selv om Helligdagslovens Bestemmelser om Ophør Kl. 24 om Lørdagen af Musik og Dans naturligvis har sin Andel i disse Smugkroers Trivsel, er jeg paa den anden Side klar over, at det, der skaber den største Basis for disse Smugkroer, maa søges i Lukkelovsbestemmelserne om, at ingen Gæster maa blive indladt i vore Restaurationer og Forlystelsesetablissementer efter Kl. 24, uanset om disse har Ret til at beværte de Gæster, der er kommet til Stede inden Kl. 24, til Kl. 1 eller 2, alt efter som nu det paagældende Etablissement har Bevilling til. Følgen heraf er, at man gaar i Natklub eller paa Smugkro.

Lad os igen for Københavns Kommunes Vedkommende se lidt nærmere paa de tørre Tal, der fortæller om Smugkroernes stigende Opgroen i vor Hovedstad. Det samlede Antal Smugkrosager — altsaa Overtrædelser af Beværterlovens §§ 1 eller 28 —, der er behandlet her i København i Løbet af Aaret 1935, er opgjort til ca. 290; i 1934 var det 217, i 1933 209, i 1932 187, og gaar vi helt tilbage til 1926, er Tallet kun 93. Antallet af den Slags Sager er altsaa i disse Aar steget fra 93 til ca. 290 — og det er endda kun, hvad Politiet har kunnet overkomme.

Man ser altsaa af disse Tal, at der har været en foruroligende Stigning i de obskure Hulers Antal. Jeg vil trods alle modgaaende Paastande fastholde, at vore Lovbestemmelser er en væsentlig Aarsag — jeg skal gerne indrømme: ikke den eneste Aarsag — til, at saavel de ulovlige Natklubber som Smugkroerne kan trives og florere, som Tilfældet har været. Vil man for Alvor rette et virkningsfuldt Angreb mod de ulovlige Natklubber og Smugkroerne og deres Eksistensbetingelser — Eksistensberettigelse er der naturligvis ikke Tale om —, saa er det foreliggende Lovforslags Bestemmelser et hensigtsmæssigt og virkningsfuldt Middel dertil. Det er ganske meningsløst at forbyde Musik og Dans efter Kl. 24 Lørdag Aften. Det er jo netop paa denne Aften, største Parten af vore forlystelsessøgende Medborgere helst vil ud til Musik, til Dans og til Morskab; men efter Kl. 24 forbyder Loven dem at fortsætte ad lovlige Vej, og saa fortsætter man — som jeg har bevist — paa de ulovlige Veje.

Hvis man uden Forstyrrelse af en

Tvangsbestemmelse kunde fortsætte Dansen og Morskaben paa det Sted, man havde valgt sig for Aftenen, indtil Kl. 1 eller 2, er det min Tro, bygget paa Erfaring, at langt den største Part med Glæde vilde lade sig nøje hermed og saa tage hjem. Nu derimod virker Danselysten, og ikke mindst det trodsavlende Irritationsmoment, paa den Maade, jeg her har beskrevet — den uheldigst mulige.

Jeg har med disse Udtalelser og med Støtte af de givne autentiske Tal ønsket at vise, at i disse Forhold — som i øvrigt i de fleste andre — er Tvangsbestemmelser det mest umulige Grundlag, der tænkes kan. Frihed under Ansvar, Frihed under Kontrol af Politiet og af Publikum selv er efter min og manges Mening den bedste Garanti for, at dette Natteliv, som nu engang ikke kan forbydes eller skal bortforklares, men som hører til store Byers Foreteelser, og som man skal og maa regne med, ledes ind i det klareste Lys og føres for de mest aabne Døre. Megen Sorg, Ulykke og Fortræd vil kunne spares, om dette sker. Naar Døren er aaben, og Lyset er klart, lader Forlystelseslivet med alle dets gode og ogsaa daarlige, men uundgaaelige Sider sig kontrolere og overvaage ganske anderledes effektivt, end det er muligt nu.

Jeg skal saa tillade mig at foretage en Gennemgang af Lovforslagets enkelte Paragraffer, hvortil jeg ønsker at knytte nogle Bemærkninger.

I § 1 er Ordet „Arbejdssysler“ foreslaaet erstattet med Ordet „Beskæftigelser“. Det er muligt, at man hermed kun har tilstræbt at indføre et mere tidssvarende Ord; men det staar ikke umiddelbart klart for mig, om det nye Ord ikke indeholder et videre Begreb, end det gamle Ord „Arbejdssysler“ gjorde — den højtærede Minister kan maaske fortælle mig det.

Ordlyden af § 1 er i øvrigt uforandret, men jeg vil her pege paa, at Paragraffens Stykker 1 og 3, i hvert Fald for det københavnske Politi, allerede længe har rummet saadanne Vanskeligheder, at man af Nødvendighedshensyn, men uden Lovhjemmel, har maattet dispensere i et saa stort Antal Tilfælde, at det maa anses for betimeligt, at der nu, da Loven foreslaas ændret paa andre Omraader; ogsaa sker en Reform paa de Omraader, der falder ind under § 1, f. Eks. ved, at der tilføres Paragraffen et helt nyt Stykke 4, hvori der lovhjemles Politiet Ret og Beføjelse til under særlige Omstændigheder at dispensere fra § 1's 1ste og 3die Stykke.

Til Støtte for det, jeg her fremfører,